

СВОВОДА

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашингтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-1036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Подарункова на рік \$40.00 на півроку \$22.00 на 3 місяці \$12.00
Для членів УНС орієнтовно \$15.00 річно. За кожну зміну адреси \$1.00
Чеків і money orders виставляють на Svoboda

Статті, дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає свої права в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг. Дописи, що за адресовану коверту з відповідною поштовою оплатою, за зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відклик до народу

У критичних для країни хвиликах, коли йдеться про надзвичайно важливу справу, провідники її звертаються до народу, як до найвищої інстанції, щоб народ вирішував. У серпні 1991 року Верховна Рада України проголосила незалежність, але звернулася до народу, щоб висловився, чи хоче залишитися у межах СРСР чи вибирає державну незалежність. Референдум 1-го грудня 1991 року дав світлу перемогу незалежницькій думці, бо „за“ голосували 90 відсотків уповноважених до голосування, не тільки українці, але й росіяни, поляки, жиди, татари. Коли парламент Росії і так званий Конгрес народних депутатів у боротьбі проти демократичних реформ президента Єльцина вимагали його димісії і загрозив поворот до комунізму — Єльцин звернувся до народу, знехтувавши їхній спротив, і виграв.

Під кінець минулого тижня президент Билл Клінтон звернувся з палкою промовою до народу, щоб цей підтримав його у справі переведення в Конгресі бюджету. Але заклики були помилкою Президента. Як можуть звичайні громадяни визнаватися у такій складній економічній справі, як бюджет американської імперії, списаний у грубій книзі? Президент запевняв, що проти зголошеного ним бюджету виступають „окремі групи, які боронять своїх інтересів“ — розуміючи під тими групами багатів, які діють на шкоду бідняків. Але ж слухаємо з телевізійних передач та читаємо у престижній американській пресі, що у тому бюджетному проекті Президента видатки перевищують всі давні і нові запроєктовані податки і що потерпіли із схваленням цього проекту, не так багаті як середня класа, якій президент обіцяв обнизити податки. Президент Клінтон виголосив промову до народу, бо склалася небувала в історії Америки ситуація, що демократичний Конгрес може відкинути проект бюджету, зголошений демократичним президентом.

Опозицію повели не тільки республіканці, але й демократи, насторожені проти лівого лібералізму Президента. Цей останній вимагає, але за короткий час від 20-го січня ц. р. виступи сам підірвати те довір'я, щораз змінюючи свої постанови, у великих і малих справах, внутрішньої і закордонної політики. В минулому тижні багато шуму, наробило звільнення Президентом з праці всіх шести службовців бюро комунікації Білого Дому за згоду зловживання. Обов'язки Бюро Президент передав приватній подорожній агенції устійтї Арканзас, де він був губернатором. Коли залучали протести — він змінив постанову. На голову нового Бюро призначив свого близького свояка, що породило закид родинного протекціоналізму. Справа ніби мала, але таких більше. На всіх телевізійних передачах оповідали, що Президент під час останнього перебування у Лос-Анджелесі на годину спізнився на летовище, з якого мав вертатися до Вашингтону. Виявилось, що був у стрижі, який за постриження голови заплатив 200 доларів. У Конгресі одні сміялися, інші сердилися.

З великих справ — проблема Боснії. Президент уже кілька разів змінював своє рішення. У минулому тижні ми почули заяву з Білого Дому, що Америка не зацікавлена проблемою Боснії, бо це справа Європи, і швидко після того — що Америка готова дати летунську охорону мировій місії у Боснії. Але, мабуть, проблему Боснії і змирення за рецептою Сербії переведе Росія, що її міністер закордонних справ Козирев приїздив до Вашингтону.

Президент Клінтон запевнив був у минулорічній виборчій кампанії, що він переведе великі зміни. Він дійсно змінив стиль урядування і діяння: раз-у-раз роз'їздить по різних стейтах з патрістичними промовами. Яка з того користь країні і скільки воно коштує? А тут „Нью Йорк Таймс“ приніс статтю, у якій доказывается, що проект охорони здоров'я всім громадянам вимагає фантастично високих фондів, що їх не покрийть задумані податки. Були і є добрі заміри, але якось їх недобре виконується.

Демократичний світ завжди дивився на Америку, вбачаючи в ній провідника. А де є провід Америки для добра справедливого демократичного миру?

Особливо Кучма наголосив на недосконалому управлінні в перехідний період. Так, скажімо, Кабінет Міністрів не має жодного впливу на Фонд державного майна, бо він підпорядкований Верховній Раді. Отже від Кабінету Міністрів ніяк і ніскільки не залежать темпи приватизації в Україні. А вона провадиться вкрай мляво — як мокре горіти. Із дипломатичних міркувань Кучма промовчав, що Верховна Рада значною мірою складається із людей, не захищених у приватизації — якраз навпаки. Леонід Кучма закликає передати Фонд державного майна в підпорядкування Кабінету Міністрів.

Драматично виглядають відносини Кабінету Міністрів з Національним Банком, який нікому не підлягає — він буцімто незалежний, хоч практично діє під крилом Верховної Ради. І ось результат: Кабінет Міністрів, продовжуючи боротьбу з інфляцією, обмежує зростання пенсій та заробітної плати; в цей самий час Національний Банк, нікого не посперивши, запроваджує вселенську емсію — тобто випускає в обіг кілька трильйонів нічим не забезпечених карбованців. Зусилля Ка-

Микола Руденко

МИ НЕ ПРИЗНАЧЕНІ НА ЗНИЩЕННЯ

III

урядові Кучми. І це відрядно: заколотницькі чвари, що було спалахнули вслід за чварами в російському парламенті, раптом пригасили. Російський референдум показав, чого хоче народ. Цілком зрозуміло: український народ бажає того ж самого, що й народ Росії — не повернення до тоталітарного режиму, а розвитку демократії та вільної економіки.

А проте зловисті випадки супроти Кучми все ж такі були — переважно з боку червоних директорів, яких прем'єр поставив у такі суворі рамки, що їм тепер не можна наживатися за рахунок держави. Була й справедлива критика, котру прийнято називати конструктивною. Але ніхто з депутатів не висловився за відставку Л. Кучми, як це на кожній сесії траплялося стосовно попередніх прем'єрів. Саме припущення, що хтось міг би цього вимагати, депутат Світлана Остроушенко назвала божевилля. Завважмо: це та

сама Остроушенко, яка постійно перебувала в опозиції стосовно всього українського — мови, символіки, визнання заслуг воїнів УПА тощо.

Слід пояснити: оскільки сьогодні, 20-го травня, на сесії мають бути заслухані щорічна доповідь Президента, а також чергова доповідь голови Верховної Ради (її зажадали в останній момент), візиту Віктора Чорномірда до Києва доведеться перенести на наступний тиждень. Цілком можливо, що я вже не встигну її висвітлити в цьому номері. А проте все необхідне для її розуміння я вже виклав детально.

Окремо слід згадати ось на чому: чимало гололів почало вимагати заміни купона гривнею. Як відомо, вона вже виготовлена в достатній кількості й чекає відповідного рішення. Готова також роздільна монета — вона виготовлена, до речі, в Луганську, на колишньому військовому заводі, де на чальником цеху працює мій онук — син старшого брата, що не повернувся з війни. Та коли я попросив його подарувати бодай кілька монет, Юрхо рішуче відмовив: закон забороняє. Навіть Кучма не взяв жодної монети.

Закінчення буде.

Степан Яворський

ВІСТІ З ОТТАВИ

рок 13-го — з урядовцями міністерства закордонних справ Канади, яке у величій мірі фінансувало цей проєкт, та з науковцями Державної дослідної ради Канади.

У понеділок, 12-го квітня, перед закриттям художньої виставки українського аквареліста Леоніда Могучова з Чернігова, місцевий відділ Конгресу України Канади влаштував прощальне прийняття, на якому були присутні, крім художника Леоніда Могучова та заступника голови товариства охорони пам'яток української історії та культури Михайла Пархоменка, амбасадор України в Канаді Левко Лук'яненко і його співробітники, священики обох Українських Церков і запрошені гості. Після перекусів амбасадор Лук'яненко поділився з присутніми своїми враженнями з візиту в Київ, де він перебував протягом одного тижня на конференції українських послів, генеральних консулів і повірених в справах з усіх держав, з якими Україна утримує дипломатичні зв'язки. Посол Лук'яненко признав, що ситуація в Україні, зокрема економічна, є дуже тяжкою, але є і позитивний виступ в деяких ділянках і він переконаний, що Україна перебере теперішні труднощі.

Цікаву і зворушливу доповідь мав Микола Пархоменко, в якій він з'ясував

жальогідне наслідство руйнування українських історичних та культурних пам'яток. Навіть промовив художник, Леонід Могучов, який розказав про свою боротьбу з совєтською бюрократією у його спробах зберегти українські пам'ятки, хоча б в акварельних картинах.

Загальновідомий і прес-тижний готель в Оттаві Ша-го Лоріс, при співучасті української громади і амбасаді України в Оттаві, влаштував декаду української культури, яка тривала від 19-го квітня до 30-го квітня ц. р. У понеділок, 19-го квітня, відбулась пресова конференція для журналістів з участю амбасадора України в Канаді Левка Лук'яненка, після якої журналісти і запрошені гості мали нагоду покусити смачні українські страви.

Присутні мали також нагоду оглянути портрет амбасадора Лук'яненка, що його намалював відомий канадський портретист Лепарт. 21-го квітня ц. р. до Оттави приїхав д-р Віталій Журавський, голова Християнсько-Демократичної Партії України. Він відвідав ЗСА, де він виступив з доповідями та зустрічався з українськими і американськими політиками. Під час розмови з представниками української преси в Оттаві д-р Журавський запевняв, що його партія репрезентує прощарок української спі-

СПРАВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Едвард Кузар

Роди забезпечення та їхня цінність

Часті надходять питання стосовно життєвого забезпечення, а саме, який рід забезпечення найбільш корисний та влучний пересічній людині, котра старість набуті життєве забезпечення. У цьому помагає вправний, досвідчений представник забезпеченної установи, котрий розглядає подробиці обставин, у яких дана особа, чи родина знаходиться. Під увагу береться необхідні фінансові потреби, котрі ці родини мусять мати, щоб продовжувати життя у випадку смерті голови родини. В необхідні негалий видатки враховується; усі видатки зв'язані зі самою смертю голови родини, видатки, що приходять з передсмертною хворобою, що лишаються неопокриті хворобовим забезпеченням, несплачені борги, залишені померлою особою, продовження освіти залишеним дітям, сплачування заборговування затягнене на хату, продовження прожитку, хочби скромного, залишеної вдови, котра прийняла також відповідальність голови родини.

Під увагу береться теж додатні види цього становища. Існуюче забезпечення голови родини, як групове забезпечення у праці та вже попередньо придбане особисте забезпечення. Якщо мова про групове забезпечення, варто згадати, що деякі працевластці дають змогу своїм працівникам набуті додаткові суми групового забезпечення по зникненні ціннах, але тоді ця працююча людина зобов'язана особисто за це платити. Таку нагоду конечно використати в кожному випадку, хоч не всі працевластці дають такі умовини своїм працівникам. Не можна, однак, в ніякому випадку полагатися виключно на груповому забезпеченні.

Із втратою праці втрачається і всі забезпечення придані працевластцем. Тоді тільки лишається вибір — впровадити тридцять днів, продовжувати таке забезпечення з обов'язком особисті платити за нього. Ціложиттєве („whole life“

Забезпечення найбільш вигідне та популярне серед більшості забезпечених осіб, тому що воно дає найкращу „еластичність“ забезпечення людині. Кожний долар вплачений у це забезпечення дає найвищу суму забезпечення, як також найкращий зворот грошей ще під час життя забезпеченої людини. Ціложиттєве забезпечення найбільш цінний професійні сили забезпечених установ та найчастіше поручають їхнім покупцям. Представники забезпечених установ самі забезпечують своє життя ціложиттєвим забезпеченням та радять рідним та знайомим його набувати. Більшість покупців забезпечення погоджується з вигідними умовинами та користями ціложиттєвого забезпечення, але вони можуть не все погоджуватися з його дещо вищою ціною від часового забезпечення („term insurance“), котре є трохи дешевше. Часове забезпечення дає можливість забезпечитися по нижчій ціні, однак воно не дає змоги відкласти належної суми грошей на майбутнє. На довгий час це забезпечення не дає можливості звороту кожного долара вкладеного з відсотками, а радше виказує грошову втрату.

Щоб запобігти деякій втраті та аби мати забезпечення по дешевшій ціні, — найкраще злучити ціложиттєве забезпечення із часовим. Така комбінація задовольняє забезпечену людину в осягненні відповідного забезпечення та не завдає аж такої несприятливості з огляду на коштів. Часове забезпечення має також заперуку переведення цього забезпечення в майбутньому на ціложиттєве, без обов'язку ліквідації оглядин на дану суму. Коли заходять вагання щодо комбінації вищезгаданого забезпечення, радимо порозумітися із місцевим секретарем Відділу Українського Народного Союзу, або безпосередньо телефонувати до Головної Канцелярії Українського Народного Союзу. Телефон: 1 (800) 253-9862.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інститутів чи осіб, включно з посмертними згадками некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє це вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо знайдеться потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріалах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському — Редакція.

Василь Верига

СКВУ — ПОТРІБНА ОРГАНІЗАЦІЯ

II

З появою незалежної української держави деякі провідні особи з політичних середовищ поставили дуже конкретне питання, „чи СКВУ нам потрібний“, а в слід за тим категоричне ствердження, що наступний Шостий Конгрес СКВУ повинен бути останнім Конгресом. Але чи дійсно ми вже не потребуємо світової організаційної надбудови?

Якщо б із появою української держави на сході Європи українська діаспора перестала існувати й усі українці зликували свої поселення й повернулися в Україну, то очевидно, що нам не потрібно не тільки світової організаційної надбудови, але взагалі всякого роду організацій, включно з Церквами. Але покищо на таке зовсім не заноситься. Більшість українських поселенців, чи їхніх нащадків, які так чи інакше допомагали в боротьбі за українську державу, а з її появою виявили свою відданість не тільки словами, але й ділом, зовсім не збираються вертатися в Україну. Вони залишаються в країнах свого поселення із бажанням зберегти національну індивідуальність, зберегти свою Церкву та культурні надбання предків, одним словом хочуть залишитися собою і бути людяними громадянами своїх країн. А це вимагає спільного зусилля, організованості. І через те, нам потрібні наші національні Церкви, організація школи.

Зберегти себе як національну групу із певними впливами в державному житті країн нашого поселення можна не тотальним розпорощенням, але організованою громадою. А окремі громади можуть розраховувати на самозбереження і певні впливи тільки організовано в релігійних, суспільно-громадських, наукових, молодечих громадах, що у свою чергу вимагає крайової центральної надбудови. Хочемо вірити, що з появою української держави — питання як за ту державу боротися, яку тактику вживати — відпадають, тому можна буде говорити про одну центральну репрезентацію в кожній країні.

Якщо українці на поселеннях хочуть зникнути, як окрема група, то очевидно жодної організації не треба. Ми свідомі того, що без організації асиміляція не тільки мовна, але й політична прогресуватиме скорим кроком. Протиставити їй можна тільки організованим життям, спільними силами об'єднаними крайовими проводами, які можуть і повинні заступати інтереси національної групи в країні поселення. Але інтереси українських поселенців, хоча в деталях можуть різнитися від міста до міста, від країни до країни, мають чимало спільних інтересів для поселенців ЗСА, Канади, Південної Америки й Австралії та Великобританії, які є однакові. А це стосується у першій мірі до поборювання асиміляційних процесів і тут у рахунок входить власне світова організаційна надбудова, така як сучасний СКВУ з його радами й комісіями.

Нав'язати добре організованого українського життя в окремих країнах, зокрема закордонських, може бути корисним не тільки для українських поселенців, але і для України. Українські центральні репрезентації можуть і повинні впливати на свої уряди на прихильне відношення до України, взагалі чи в якихось окремих специфічних питаннях. А раз є національні крайові репрезентації то для координації певних дій їм допоміжною була б міжкрайова

надбудова й тут ми повертаємо до СКВУ, який, на нашу думку, є потрібний, тільки його статутіві пріоритети треба змінити. Так як досі найважливішим питанням була державність України, а на другому місці поставлено було справи української діаспори, а тепер треба би було поставити питання діаспори як перший пріоритет.

Декому здається, що тими справами може і повинен зайнятися Уряд незалежної української держави. На жаль, це ані не практично, ані можливе, бо в Україні сьогодні стільки різних проблем, що вона не аспілі зайнятися питаннями українських поселенців в інших країнах. Подруге, всі ті поселенці є громадянами країн їхнього поселення й Уряд України не може вмішуватися у внутрішні справи інших країн, зокрема коли громадянин тієї країни самі не висуватимуть певних конкретних вимог у відношенні до їхньої національної групи. Тут ми повинні навчитися дещо від багатовікової старшої жидівської діаспори, яка амі обороняла свої інтереси. Незважаючи на те, що жидівська держава Ізраїль існує уже понад сорок років, існує також і Жидівський світовий конгрес, який виконує величезну роботу для Ізраїля. Чи не повинен Світовий Конгрес України заступати інтереси української діаспори, де тільки на те заходила б потреба, а також і перед Урядом України?

Світовий Конгрес Вільних Українців може і повинен існувати, прийнявши закни України закріпивши свою державність і для тягlosti затримати свою назву Світовий Конгрес України, усуваючи прикметник „вільних“. А світовий він є, бо охоплює українське організаційне життя на чотирьох континентах, а це вже дає право називатися світовим, тим більше, що т. зв. Українська „східна“ діаспора вже висловлює побажання належати до СКВУ, але це вже інше питання.

Закінчення буде.

Недавно наша церковно-історична література збагатилася цінним твором проф. Володимира Жили про початок і розвиток Української Греко-Католицької Церкви у Німеччині і Скандинавії. На 394-х сторінках книги охоплено всі найголовніші досягнення Української Греко-Католицької Церкви в цій частині Європи. У книгу авішшло кілька статей інших авторів, владичі статті, послання, проповіді й звернення, а також Шематизм апостольського екзархату в Німеччині і Скандинавії.

Як відомо, про кінці 40-их та з початком 50-их років більшість наших емігрантів виїхала в заокеанські країни; з нею перенісся за море також і центр нашого громадсько-політичного, наукового, культурно-мистецького і церковно-релігійного життя. Але помилково було б думати, що наше суспільне життя в Західній Європі цілком заглохло і наші залишені в Україні тільки плодами праці заокеанських переселенців. О, ні! Наші землі в Європі, головне в Західній Німеччині проявили подиву гідну громадську і церковно-релігійну активність.

Найпевнішою охороною, дороговказом і об'єднуючим чинником у чужому середовищі була для наших залишених рідна Українська Церква. Церква для них, — пише проф. В. Жила, — силі, яка не тільки об'єднує й окрилює своїх рідних, але дає їм мету життя, робить їх повноцінними членами свого народу".

Надхнення молитва Митрополита Андрія за український народ на початку цієї книги не лише символізує нерозривний духовний зв'язок також і цієї церковної одиниці в Західній Європі з Велетнем зі Святоюрської гори, Князем Церкви і народу.

Чимале значення має тут і широка історична розвідка, що зв'язує нас з минулим. У ній проф. В. Жила розповів про найважливіші етапи співпраці нашого народу з Німеччиною. Особливо він відзначив пророчи слова німецького письменника, критика і філософа XIX ст. Й. Гердера про Україну. Цей прихильний нам німець писав: „Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, весела вдача народу, його музикальний талант, плодотворна земля колись прокинеться і подібно, як з багатьох племен, якими колись були греки, постане велика культурна нація. Її кордони простягнуться до Чорного моря, а відтіля — ген у далекий світ".

Уже на початку XX ст. у українсько-німецьких взаминах появляється нова фаза контактів: еміграція українців до Німеччини. До Прусії почали прибувати тисячі українських сезонних робітників на працю в сільському господарстві, на шахтах, в індустрії тощо. До цього змушувала їх ситуація на рідних землях.

Перебуваючи навіть короткий час в чужих умовах, наші люди болюче відчували брак рідної Церкви, рідних українських священників, які давали б їм духовну опіку і практичну пораду.

У кінці проф. В. Жила розрізняє чотири етапи організації нашого емігрантського церковного життя в Німеччині. Перший етап організації духовної обслуговування українців греко-католиків у Німеччині почався 1906 року. Українська Греко-Католицька Церква виявила тоді велику живучість і здатність організувати наших людей також поза межами України та зберегти їхню церковно-релігійну і національну ідентичність.

Після Першої світової війни на території Німеччини почали прибувати українська політична еміграція: учасники визвольної боротьби, рештки армії УНР тощо. У Берліні перебували також і деякі наші державні діячі, як Євген Петрушевич — голова Західноукраїнського

уряду і гетьман Павло Скоропадський. Студіювало тут і чимало наших студентів з Галичини.

У 1930 роках усіх українців у Німеччині було приблизно 30,000. Для їхньої духовної обслуговування Митрополит Андрій спочатку о. прел. Л. Куніцького, потім о. Михайла Кіндія, а вкінці о. д-ра Петра Вергуна, з особою якого, як зазначає проф. В. Жила, була зв'язана дальша доля Української Греко-Католицької Церкви в Німеччині.

З вибухом Другої світової війни почався другий етап розвитку нашої Церкви в Німеччині. Туди почали прибувати нові політичні емігранти, а згодом німці почали привозити українських робітників на примусову працю. 23-го листопада 1940 року Папа Пій XII іменував о. д-ра П. Вергуна апостольським візитатором з правами апостольського адміністратора для українських греко-католиків у Німеччині. Із зростом українського людю в Німеччині зростала і відповідальність апостольського візитатора, який ревно навчав своїх вірних, заохочував священників до витривалості і праці, відвідував релігійні станиці, незважаючи на небезпеку бомбардування. У додаток писав чимало відважних і підбадьорюючих послань. Усе це робив з любов'ю до своєї Церкви і свого народу.

Перед кімнем війни, за згодою папського нунція, о. д-р П. Вергун іменував своїм наступником о. Миколаю Вояковського, визначного церковного і суспільного діяча, провідника і письменника. Цей уже наприкінці квітня 1945 року почав братися до південної Німеччини, щоб там перебрати провід над душпастирською працею наших священників. Тим часом 5-го травня 1945 року совєтські війська зайняли Берлін, а 22-го червня НКВД арештували о. д-ра П. Вергуна і вивезли його на Сибір, де він і загинув 1957 року смертю ісповідника віри.

З кімнем війни почався третій етап скитальського етапу в житті нашої еміграції та Української Греко-Католицької Церкви: новий розвиток, але і нові проблеми. Найстрашнішою проблемою було марно примусової репатріації до Соєтського Союзу, що загрожувало нашим людям. З тією загрозою треба було відповідно боротися, інтерв'ювати та шукати допомоги в церковних і політичних колах. Відповідно до поділу Німеччини на три окупційні зони, о. М. Вояковський розділяв свою візитатору на три протопресвітерати, які поділено на деканати. Усіх деканатів було 15 з 117-ма душпастирствами і 173-ма священниками, що обслуговували 69,254 вірних. Впроваджувався трирічний урядовий курс, о. М. Вояковського увінчалася великими успіхами. Релігійне життя процвітало. По таборах будовано прекрасні храми, з мистецько виконаними іконостасами, з богослужбовими ризами. Люди вчорішні відзначали наші традиційні свята та відчували численні величаві проци до чудотворних місць. Тоді зорганізовано також у Баварії, в Гіршбергу Духовну Семінарію для українських питомців. Підсумовуючи згадані зусилля, В. Жила вважає, що „перша частина скитальського етапу розвитку Української Греко-Католицької Церкви в Німеччині була успішним досягненням. Може спочатку похвалася з малих ідей, але з часом міцніла та зростала".

17-го квітня 1948 року Владика Іван Бучко формально перебрав під свою опіку духовенство і вірних в Німеччині. Це вже була апостольська візитатура для українців католиків у Західній Європі. Владика іменував о. М. Вояковського своїм генеральним вікарієм, а в 1949 році після його від'їзду до Америки, доручив це відповідальне становище о. Петрові Голінському.

7-го січня 1949 року появилось перше число тижневика „Християнський го-лос". Тоді постало також „Українське Християнське Видавництво", яке було спонсором цього тижневика. Раніше засновано „Християнську Бібліотеку", організовано Видавництво Спілку „Логос". З 1955 року при генеральному вікаріаті почав діяти „Український Християнський Рух (УХР) — „апостолат мирян". Але цій добі незвичайного розвіту нашого суспільного і релігійно-церковного життя почала загрожувати масова еміграція наших людей в заокеанські країни. Лишалися в Німеччині здебільша хворі, немічні, літні люди. Чи можна було очікувати від тих людей муравляної праці, жертвенності, енергійного про воду, творчих ідей? І тут сталося щось неочікуване, майже чудо. Ці залишені в Україні в собі новий запал до праці, новий ідеалізм, викресали в собі нового духа поєднали й живучої віри. Але це вже сталося на четвертому етапі, в новому періоді, у світлі новий до бі Апостольського Екзархату в Німеччині і Скандинавії.

Із вступленням Папи Івана XXIII на престіл наслідників св. апостола Петра в Римі почалася нова доба в житті Католицької Церкви, а може, навіть і цілого християнства. Для нового Вселенського Архирей папський уряд був не привілеєм і запорукою абсолютної влади, але радше виявом батьківської опіки і обов'язком служіння. І цьому принципі залишилися цей великий Папа вірним упродовж короткого, але дуже важливого понтифікату.

Найбільшим його досягненням було скликання II Ватиканського Собору, який вплив нове життя у звичайно, організаційну структуру Католицької Церкви, два соборні декрети про Східні Церкви і Екуменізм розкрили нові небували можливості розвитку для нашої Церкви не тільки на рідних землях, але також і на поселеннях. Хоч план створення апостольського екзархату для українців католиків у Німеччині походив від Папи Пія XII, то з волі Божого Провидіння довершив його Папа Іван XXIII 17-го квітня 1959 року.

У кінці проф. В. Жила твердить, що ідеї цього великого Папи, його незвичайно прихильне відношення до Сходу мали дуже позитивний вплив на формування ідеологічної платформи цього новоствореного апостольського екзархату та на діяльність Владимира Екзарха, Платона Корниляка. Наприкінці 1983 року Святіший Отець Папа Іван Павло II поширив юрисдикцію цього екзархату на українців католиків у скандинавських країнах: Данії, Швеції, Норвегії і Фінляндії.

Цей апостольський екзархат виявив себе впродовж тих трьох минулих десятиліть як незвичайно живу ча і активна клітина нашої Помісної Церкви, як гідна перемінна наших прагдівних східнохристиянських традицій, що гармонійно вміє поєднати наші церковно-релігійні ідеали з національно-державницькими.

В. Жила підкреслює деякі особливі моменти в діяльності цієї Церкви. Великим досягненням він вважає побудову катедрального храму в Мюнхені й ряд церков у різних містах Німеччини. Іншим, на його думку, незвичайно трудним завданням була підготовка і проведення святкування Тисячоліття Хрищення України. Тут треба було не тільки подбати про вміле зорганізування тих святкувань, але і про оборону українського характеру цього ювілейного свята, а також і екуменічну співпрацю між греко-католиками і православними. Все те увінчалось великим успіхом завдяки ініціативі визначних одиниць, жертвним зусиллям цілої громади та розумному й ідейному про водові Владимира Екзарха, що був для багатьох прикладом і надхненням.

НА СЛУЖБІ БОГА, ЦЕРКВИ І НАРОДУ

Володимир Жила, „Апостольський Екзархат у Німеччині і Скандинавії", до 30-річчя заснування Екзархату та інтронізації першого Екзарха преев. Платона Корниляка, Мюнхен: Український Християнський Рух, 1989, 394 сторінки, ціна: 20 ам. дол. або 30 нім. марок.

Ідеалом доброго пастиря є, без сумніву, наш Божественний Спаситель, який не жалів труду, як каже св. Євангеліст, щоб відшукав одну загублену овечку і вилікує її до свого стада. Прикметами доброго пастиря відзначався також Вселенський Архирей, Папа Іван XXIII. У нашій Церкві такими особливими добрими пастирями були великий Митрополит Андрій та його гідний наслідник Патріарх Йосиф. На цю назву доброго пастиря за слугує також Владика Екзарх, Преев. Платон, який упродовж 30 років піклувався цілою українською громадою в Німеччині і Скандинавії, без огляду на віросповідання; відвідував їх, давав добрі поради, рад і сумував з ними і з ними довершував великих діл. Люди відчували добре, батьківське відношення до них та віддавали йому довіру, любов'ю і синавською любов'ю.

Але крім добродушності і лагідності добрий пастир мусить мати ще й великі організаційні здібності, щоб вміло і докладно виконувати важливі обов'язки. І цей організаційний хист виявив наш Владика вже як молодий священник у Америці. Приїхавши 1959 року до Німеччини, Владика почав налашдувати зв'язки зі своїми вірними, відвідував канонічні візитації, писав послання, відвідував хворих у лікарнях, старців у відпо відних приміщеннях, в'язнів у в'язницях. Крім доброго серця треба було вміти ще планувати майбутнє екзархату та економічно використувати час. Конечним було також увійти в контакти з представниками німецької влади як церковної, так і державної. Наш Владика-Екзарх мав великі успіхи і на цьому відтинку. Тут дуже допомогли йому його власні прикмети, а саме: такт, особиста культура, погідна товариська вдача та дипломатичний хист.

Найбільшим особистим осягом Владимира була така побудова мюнхенського собору. При його всебічній підтримці побудовано також українські церкви в Билефельді, Гамбурзі, Ганновері, Дюссельдорфі, Ессені, Новому Ульмі, Траарі. Владика Платон відзначається не тільки практично, але також глибоким, спекулятивним умом. 14-го грудня 1946 року молодий священник захистив свою дисертацію на тему „Екзистенціальна діалектика Божого людського в Миколи Бердєєва" й докторат з філософії. Ця його праця вказує, що вже задовго перед II Ватиканським Собором, Владика Платон почав досліджувати своєрідність східного богословського мислення та інтерпретувати його у світлі новітньої західної філософії. Оціню

ючи належно наукові кваліфікації Владимира Платона, 12-го липня 1960 року Папа Іван XXIII найменував його членом Богословської Папської Комісії для підготовки II Ватиканського Собору. У цій комісії Владика працював майже п'ять років. Так, отже, наукові здібності Владимира Платона та його праця в соборній богословській комісії допомогли йому у великій мірі глибше та основніше сприйняти соборні ідеї, головню ідею екуменізму та притосувати їх до української церковної дійсності. Тому проф. В. Жила і правильно відзначив його в своїй книзі: „Владика, що почув подих добу".

Серед безлічч різних ювілей, релігійних і національних святкувань та поруч з урочистим відзначанням Тисячоліття Хрищення України, відвідини Блаженнішого Патріарха Йосифа написалися в пам'яті в серцях наших людей, як найбільш величаві, радісні та вагомі події. Перший раз відвідав Блаженніший патріарх наших земляків у Німеччині 1969 року. З цього приводу Український Вільний Університет у Мюнхені влаштував величаву імпрезу для вшанування достойного гостя, який перший раз туди завітав. Університетська аудіє не могла вмістити всіх присутніх, а був це, пише В. Жила, „найважливіший збір, який будь-коли зібрався якесь імпреза УВУ". Кульмінаційною точкою цих святкувань було надання Блаженнішому Патріарху ві почееного докторату. Ректор Володимир Янів у промові наголосив великі заслуги Блаженнішого Архипастира для промовування шляхів до осягнення української церковної і національної єдності та у плеканні духа екуменізму. При сутність трьох отців протоієреїв Української Православної Автокефальної Церкви була конкретним призначенням відгомону на ці шляхетні ідеї нашого Блаженнішого Патріарха. Отець протопресвітер Палладій Дубицький, виступаючи від духовенства і вірних УАПЦ, заявив, що „це свято стало святом любови й зрозуміння та дало приток до поглиблення зв'язків".

30-го серпня цього ж року було також днем великого свята для усіх українців, об'єднаних в Центральному Представництві Української Еміграції в Німеччині. Це був день зустрічі з Блаженнішим Патріархом. Гостя привітали Владика Платон, німецький архієпископ кардинал Юліус Денффер, який уже раніше назвав Блаженнішого „В'язнем Христа ради", отець протопресвітер П. Дубицький від УАПЦ та представники від інших народів.

Блаженніший Патріарх поділював насамперед Кардиналові Ю. Денфферові за його добросердечність і допомогу українцям, а потім звертаючись до семілярів, піднесеним голосом заговорив: „Якщо ми будемо з'єднані на церковній і національній нивах, тоді об цю єдність різніються усі, що хочуть гнобити наш нарід, нищити нашу культуру... І якраз сьогодні ми зібralися в ім'я тої церковної і національної єдності, в ім'я нашого ідеалу, до якого змагасмо, не зважаючи на всі труднощі".

Ці слова напевно глибоко записалися в душі наших братів і сестер у німеччині та допомогли їм згодом величаво, гідно та об'єднано відсвяткувати урочистості Тисячоліття Хрищення України. Вдруге відвідав Патріарх Йосиф українську громаду в Німеччині в червні 1973 року.

Коли б ми хотіли знати одну найбільш характер-

тичну рису в багатогранній діяльності української церковної громади в Німеччині і Скандинавії, то правдоподібно вказали б на духа екуменізму, що пронизує всі їхні численні святкування, ювілеї тощо; тісно з екуменізмом в'язється тут і дух національної соборності. І так під час святкувань ювілею Тисячоліття Хрищення України українці греко-католики і православні виявили подиву гідну єдність і співпрацю у всіх аспектах цих історичних святкувань. І все це було шире і спонтанне, без ніяких ознак штучності і вимушеності, чи шкідливої ривалізації.

Багато доброго зусилля складалося на цей позитивний стан. Екуменічна настанова основника апостольського екзархату, Святішого Отця Івана XXIII, створила відповідну духову атмосферу для єднання між греко-католиками і православними. Екзарх Платон зрозумів і відчув цього духа екуменізму і повсякчасно практикує його з релігійних і національних спонук. В. Жила ось так характеризує діяльність Владимира у цьому напрямі: „Владика Кир Платон з першого дня свого побуту в Німеччині знайшов пряму дорогу до духовенства і ієрархів УАПЦ і завідав духом братерства, духу християнської любові між духовенством і вірними Української Греко-Католицької Церкви і Української Автокефальної Православної Церкви, увів практику спільних молитов, Молєбни при різних нагодах, практику співпраці над розв'язанням важких проблем". Поштовхом до спроб реалізації церковно-національної єдності між українцями були також ідеї Патріарха Йосифа, його палкі слова, з якими він звертався до української діаспори в Німеччині та приклад його життя.

Не можна тут не згадати й своєрідної екуменічної настанови німецьких католиків і їхнього пістизму до Православного Сходу. Якраз у Німеччині та в Австрії можна було знайти численну наукову і популярну літературу про літургію, богослов'я, містику і духовність християнського Сходу. Німці як духовні, так і миряни, дуже прихильно відносилися до нашого оларного духовенства, радо віддавали свої церкви для наших Богослужб і допомагали різними способами. Для порівняння, пригадаймо собі, наприклад, скільки то прикостей зазнавали наші священники в вірні в Польщі, зі сторони римо-католицької ієрархії і польського шовіністичного клеру.

Усі ті церковні обставини в Німеччині дуже сприяли розвитку нашого українського екуменізму. Як ми уже згадували, святкування Тисячоліття Хрищення України відбулися дуже гармонійно і соборно, без будь-яких неприємних дисонансів, чи жалюгідних симптомів „роз'єднаного Тисячоліття". Наші брати і сестри в Німеччині були, напевно, тим святкуванням дуже збудовані, а для всіх нас, це був гідний приклад для наслідування.

В екзархаті з нагоди святкування Тисячоліття було чимало церковних торжеств. Центральні ювілейні святкування відбулися в Мюнхені від 20-го до 24-го липня 1988 року. Присутніми були також два Архископи УАПЦ: Анатолій Дублянський і Володимир Дідович. Величаво відслужено також ювілейні святкування в Гамбурзі. В суботу 27-го серпня відбувся соборний Молєбен з участю Владимира-Екзарха,

Платона, Архископа УАПЦ Анатолія Дублянського і священників обох наших Церков. Не забуто також наших братів і сестер на далекій Півночі. Головні святкування відбулися 22-го травня в Люнді, у Швеції. Після закінчення св. Літургії духовенство обох Українських Церков, представники Церков Швеції, українці, шведи та інші зібралася в катедральному соборі в Люнді на екуменічний ювілейний Молєбен. Уже на цих кількох прикладах бачимо цей величавий, незвичайно успішний, глибоко релігійний і національно соборний характер святкувань Тисячоліття. Український екуменізм на цих торжествах не був якимсь чудесним явищем, чимсь неочікуваним, зробленим „на замовлення". Ні! Він практикувався вже довгими роками перед тим і далі практикується, бо цього вимагає добро Церкви і народу.

Варто було б, щоб українська церковна громада в Німеччині збрала всі матеріали про їхній екуменізм на всіх відтинках церковно-громадського життя і видала це окремою книгою.

У своїй книзі проф. В. Жила дуже багато уваги і місця присвячує побудові і внутрішній обставині, головню розмалюванню, українського собору Покрови Пресвітої Богородиці і Апостола Андрія Первозванного в Мюнхені. Чи справді, цей скромний своїм зовнішнім видом, храм заслуговує на таке вирішення? Та ж на еміграції є багато кращих і величавіших українських соборів. Зрештою, побудова храму, а також і катедр є чимсь самозрозумілим, нормальним у кожній епархії. Так, але в цьому випадку цей храм відіграв і далі відіграє дуже важливу роль у формуванні духовних горизонтів і багатогранної діяльності цієї численної і фінансово не дуже заможної української спільноти, що залишилася на грані двох світів, Сходу і Заходу. Цей храм є для них їхнього Владимира-Екзарха великою духовною цінністю, джерелом сили і надхнення до дальшої праці і дальших змагань, джерелом віри.

І саме тому наші землі в Німеччині, а головню Владика Платон, не задовольнилися самою тільки побудовою храму і скромною обстановкою, хоч у латинських храмах є тепер нахил до простоти, раціональності і безпосередності, без зовнішньої декорації, яку вважають неестетною, неспотрібною, а часто і шкідливою. Ні, українська мюнхенська громада здобулася на високоавартисні мальовиті та іконостаси роботи визначного мистця сл. п. Святослава Ю. Гординосевича, цінні мозаїки, виконані італійцем Уго Мацці та кольористі вітражі.

У Східній Церкві Божий храм — це не тільки „дім молитви", бо кожний християнський дім повинен бути домом молитви. Ні, цей Божий храм — це щось багато більше, це прославлення космос, Боже Царство на землі. Тому відповідний архітектурний стиль, мальовиті, іконостас, літургічні ризи, урочистий спів, пахуче кадло — це щось істотне і конечне, органічне пов'язане зі змістом Богослужб. Беручи участь у Божественній Літургії, ми тасмо єднаємося з небесним

янгольським хором, як про це співається у „Херувимській пісні", перебуваємо у сяйві Божої Слави. Зустріч Бога з людиною розглядається на Заході як зближення Бога до землі і Людини. На Сході, навпаки! Ця зустріч відбувається на надприродному, небесному рівні. І це якраз віддерлює східне богослов'я, містику, Літургію і символіка Божого храму.

На статі Собору домінують чотири головні події нашого спасіння і є предметами найважливіших і найстаріших християнських свят: Христосе Різдво, Хрищення Ісуса (Богоявлення), Воскресіння Христа Господя і Шестя Святого Духа. Характер цих та інших ікон є рівночасно традиційний і модерний. Маєстро С. Гординосевич пояснює, що ці ікони є „традиційні тим, що вони подують старі, осячені зразки християнської іконографії, але одночасно своєю грою форм і ліній, своїм сильним насиченням барв ці ікони відповідають естетичній свідомості сучасної людини".

Крім традиційності і модерності у мальовилах наступас це третій елемент, український національний колорит. Він особливо підкреслений в іконі Христового Різдва, в картині „Святий Андрій на київських горах", в образі Хрищення України та в багатьох інших. А вже найбільше українського соборницького характеру зважаємо у двох іконах, при вході до церкви, під хорами: у Київській Митрополії і у Галицькій Митрополії. Там є не тільки державні володарі і церковні ієрархи княжої України, але і духовні та світські діячі новітніх часів, з'єднані з Римом і Православ'ям, такі як гетьман Іван Мазепа, Григорій Сковорода, Дмитро Бортнянський, Митрополит Василь Липківський, о. „Августин" Волошин та інші. Тому й не дивно, що українці в Німеччині так дуже дорожать цим храмом, вважають його не тільки релігійною, але й національною твердинею, клаптиком України на чужій землі.

В ім'я правди треба також сказати, що німці поставилися дуже прихильно до побудови цього храму, морально і матеріально допомагали в цьому. Німецький єпископ Е. Тевес сказав, що „Мюнхен став багатшим" через цей храм. В одному німецькому католицькому журналі був навіть заклик до німців, щоб вони допомагали українцям в побудові, щоб ця „частина батьківщини", яку вони хочуть створити для себе в Мюнхені, була справді гарною. Цей заклик вплинув також позитивно і на українську громаду, яка щедрими жертвами допомогла Владіці в цьому богоугодному ділі.

Підсумовуючи все, треба сказати, що ця пропам'ятна, ювілейна книга В. Жили — це солідно і науково опрацьована праця, але написана приступно і цікаво. Кожний, кому лежить на серці добро рідної Церкви, справа українського екуменізму та збереження нашого традиційного благочестя в емігрантських умовах, дуже багато скористас з цього твору. Книгу можна придбати звернувшись на адресу: Ukrainische Christliche Bewegung, Schönbergstr. 9, D-8000 München 80, Deutschland.

Маємо на складі книжку

МАРТИРОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ

(у чотирьох томах)

ТОМ II.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Документи, матеріали, християнський самвидав України.

Упорядкували і зредагували Оспі Зінкевич і о. Тарас Лончина; Українське Видавництво „Смолискі" ім. Василя Симоненка, Торонто, Балтимор, 1985, сторін 839. Ціна з пересилкою \$31.00.

Мешканці штату Нью Джерсі обов'язку 6% продажного податку.

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

„Прохаєш
продиктувати
тобі перепис моїх
галушок з часником?
По телефону?!
Доню, любя моя,
цей дзвінок через
океан може тебе
фінансово знищити!..“

„Не турбуйся, мамо!
Мої телефонні
розмови з Україною
тепер коштують на 15%
дешевше – я вибрала
програму економії
AT&T Special Country™!
Отже, диктуй, а я тобі
відповім переписом
американського
тирога з яблуками...“

ТЕПЕР МОЖНА ДЗВОНИТИ ЧАСТІШЕ, ДЖЕРКОТАТИ ДОВШЕ, ПЛАТИТИ МЕНШЕ!

Будь-яка країна за вашим власним вибором.

Економічна програма AT&T Special Country™ пропонує 15% знижку на міжнародний телефонний зв'язок з тією країною, котру ви назвете. Ви назвали Україну? Чудово! Тепер вам потрібно лише сповістити нас про ваше оце рішення, та програма економії AT&T Special Country почне працювати для вас. Немає нічого простішого, усього один дзвінок.

З тієї самої хвилини кожний ваш дзвінок до рідних та близьких буде приносити вам помітну економію.

Та, певна річ, швидкий, виразний та безперебійний зв'язок, котрий мільйони наших клієнтів вже звикли одержувати від AT&T.

Будь-який день тижня за вашим розсудом.

Ніякої щомісячної оплати. Ніяких вступних внесків. Достатньо лише сповістити AT&T про вашу „Особливу країну“ та почати щадити по 15% від базової вартості усіх міжнародних дзвінків, зроблених без допомоги оператора AT&T. Тепер вже можна дзвонити ощадно від понеділка до понеділка!

Будь-який зручний вам час доби.

Вдень чи вночі, 24 години на добу, можете зберігати гроші на міжнародних розмовах з близькими та любимими вами людьми. Дзвони та балакай! Хоч би й про галушки. Чому б ні? 1 800 367-9806, Ext. 121. Безкоштовний дзвінок по телефону, та програма AT&T Special Country™ почне економити вам гроші.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому.

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленям.

Адреса у Мангеттен: 105-37 64th Avenue Forest Hills, N.Y. 11375 (718) 459-0111

Адреса у Квінсі: 630 5th Ave., Room 1803 New York, N.Y. 10020

ІНФОРМУЄМО, ЩО
ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ
МОТЕЛЬ „КСЕНА“
популярно „КОБЗЯРІВКА“

ВІДКРИТА ЦЬОГО РОКУ
як звичайно, для давніх і нових гостей.

Відкриття сезону - в суботу, 3-го липня о год. 8-й веч.
Вечір буде присвячений пам'яті

ЕДВАРДА КОЗАКА
Виставка образів пок. ЕДВАРДА КОЗАКА
і його синів ЯРЕМИ і ЮРІЯ

ПЕТРО і ЛІДА КОБЗЯР

Зголошення письмовно:
Motel "Xenia"
Rd. 23A, Box Kobziar, Hunter, N.Y. 12442
1 (518) 263-4700

Окружна Конференція
Українського
Конгресового Комітету
Америку

відбудеться
5 червня 1993 р.
Український Народний Дім
1357 Fayette Street, Syracuse, NY

Реєстрація в год. 10 рано-\$10 від особи
для Відділів УКА: Amsterdam, Auburn,
Binghamton, Buffalo, Cohoes, Elmira,
Rochester, Syracuse, Troy, Utica, Watervliet

Запрошуємо всіх членів управ Відділів і
збірників Українського Народного Фонду

За додатковими інформаціями просимо
звертатися до Крайової Канцелярії УКА:
212-228-6840

УКРАЇНЦІ, СТАВАЙТЕ ФУНДАТОРАМИ КОМПЛЕКСУ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ

ЙОГО ДОКІНЧЕННЯ ЗАЛЕЖАТИМЕ ВИКЛЮЧНО ВІД ВАШИХ ШЕДРИХ ПОЖЕРТВ.

Ваші імена і прізвища будуть поміщені на одній із ПРОПАМ'ЯТНИХ ТАБЛИЦЬ біля монументальної ХВИЛІ НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДРОДЖЕННЯ в такому порядку:

ПОЧЕСНІ ФУНДАТОРИ — \$2,000, МЕЦЕНАТИ — \$1,000, ПАТРОНИ — \$500, ДОБРОДІІ — \$250, СПОНСОРИ — \$100.

ЦЕ БУДЕ ТРИВАЛА ПАМ'ЯТЬ ПРО ВАС В УКРАЇНІ.

Всі жертводавці одержать крім цього посвідки для податкових цілей. Доцільночасні жертводавці на пам'ятник можуть додатковою пожертвою ПІДВИЩИТИ свою категорію на ПРОПАМ'ЯТНІ ТАБЛИЦІ.

Всі ПРОПАМ'ЯТНІ ТАБЛИЦІ будуть інвентаризовані під час СВЯТОЧНОГО ВІДКРИТТЯ комплексу пам'ятника.

Листи з пожертвами просимо присилати на: UKRAINIAN COMMITTEE For Taras Shevchenko Monument in Lviv 2150 Bloor Street W. Suite 96-A Toronto, Ontario, Canada M6S 1M8 Чеки просимо виписувати на: T. SHEVCHENKO MONUMENT IN LVIV ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НАША ШІРА ДЯКА Торонто-Нью Йорк, травень 1993 р.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ:

д-р Василь Іваницький, голова
Тел. (416) 239-4407
Роман Грицина, скарбник
Тел. (416) 786-1117
о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, секретар. Тел. (416) 742-1632
Валентина Родак, секретар
Тел. (416) 255-8604

Володимир і Андрій Сухорські, львів'яни, перед Хвилею Національного Відродження, над якою працюють в Аргентині від вересня 1992 року.

Проф. Я. Рудницькому вручено Орден Канади

У середу, 21-го квітня, у Рідо Голл в Оттаві відбулася церемонія вручення ордена Канади цьогоюрічним реципієнтам цього найвищого державного відзначення Доміні, що його провів намісник королеви Генеральний губернатор Рамон Гнатиниш у присутності членів журі Ордену Канади, запрошених федеральних послів і сенаторів, представників Уряду, громадськості й акредитованої преси Оттави.

І. М. САМІЙЛЕНКО В ШПИТАЛІ

У наслідок автомобільного випадку проф. Іван Самійленко, колишній голова Уряду УНР в екзилі і теперішній голова УНДС потерпів серйозні фізичні пошкодження: потовчення грудей, зокрема злам грудної кістки. Хворий перебуває на лікуванні в Гантінгтонському шпиталі, Сафокс Кавнті, Нью Йорк.

М. Задояний
секретар УНДС

Серед відзначених був один українець — проф. Ярослав Б. Рудницький, якому Генеральний губернатор вручив медалью офіцера Ордену Канади, гратуюючи йому й бажаючи дальших успіхів у житті. Разом з проф. Рудницьким одержали цей орден канцлер Манітобського університету і директор Сен-Боніфаского шпиталю А. В. Мавро і проф. Дж. К. Гілсон. Із слов'ян відзначено цим орденом співробітників проф. Рудницького в Королівській комісії Б.—Б. д-ра П. Винницького з Оттави. Після церемонії відбулося товариське прийняття й вечір-бенкет під патронатом Генерального губернатора і його дружини.

Вшановуючи проф. Я. Рудницького і вітаючи його з новим успіхом, того ж вечора директор Федерації канадського громадянства в Оттаві д-р Н. Зольні вшанував привітальне прийняття з участю дипломатичних і пресових представників Канади, в тому числі амбасадора України Лева Лук'яненка, кол. члена Президії УНРади інж. М. Світуху й інших визначних громадян. У своєму тості з цього приводу д-р Зольні підкреслював заслуги проф. Рудницького у справі введення політики багатокультурності в Канаді в 1971 році, вітаючи його й присутню дружину д-ра Марину Антонович-Рудницьку. Після госту промовляв запрошений гість, а на закінчення склав привіт від колишніх вініпегців-приятелів родини Рудницьких — доволітний видавець „Канадійського фермера“ ред. Чарльс Доджак-Доячек.

Присвоєння державного ордена Канади проф. Рудницькому викликало широкий відгомін серед канадського і заграничного суспільства. Привітання склали усно або письмово: політичні діячі Ж. Кретієн, О. Меклоклан, кол. міністри Ст. Палпроцький, Флора МекДоналд й ін., мітрополити українських церков Володимир Максим і Василій, отці декан І. Гаврилюк і д-р Ігор Кутащ, громадські діячі Я. Чолій, сотн. Я. Кульба, Я. Пришляк, полк. Юрій Сальський, д-р В. Верига, Ю. Шимко (від СК-ВУ), представники меді: Т. Гукало від СБСІ і Тана Носко-Оборонів від Бюра Української Інформації (БУІ) в Лашіні; д-р М. Квітковська й Н. Пазунах від СФУ-ЖО, І. Белл, Л. Шульгин і д-р Н. Апоноук, мгр М. Момрих і О. Войченко, а з чужинців проф. Я. Літінський, д-р А. Гарліцький, проф. Д. Кремер, д-р А. Ляп'єр, М. Зелінська й інші.

ОУПС

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ

Гантер, Н. Я. — Цього річне відкриття сезону та відпочинкової оселі „Ксена“, що її популярно називають „Кобзарівкою“, в суботу, 3-го липня о год. 8-й вечора. Вечір буде присвячений пам'яті Едварда Козака, включно з виставкою картин покійного ЕКА і його синів Яреми і Юрія.

Доповідь академіка І. Юхновського в Дітройті

Запрошений місцевим відділом Т-ва Прихильників Руху академік Ігор Юхновський, депутат Верховної Ради, недавній заступник прем'єра і колишній кандидат на президента України у виборах 1-го грудня 1991 року, був найвищим представником сучасної України, який досі відвідав нашу громаду великого Дітройта. Представлений головою Т-ва Любомиром Татухом і запрошений до слова, гість висловив 28-го квітня 1993 року доповідь на тему „Економічна і політична ситуація в Україні й відносини її з її сусідами“.

При допомозі цифрових та відсоткових даних доповідь навістила повний образ причин, чому Україна, яка є однією із найбільших і найбагатших країн Європи, переживає тепер важку економічну кризу. В Україні критично бракує нафти, яку вона імпортує з Росії. Ціна на цю нафту безперервно зростає, але покищо втримається від світових цін. Товарообмін також залежний від Росії, бо Україна продуктує переважно так звані півфабрикати. Технологічно відстала індустрія працює тільки на 50 до 80 відсотків своєї спроможності. Росія не виконує своїх банківських зобов'язань. Шириться внутрішня мафіозна система і темний неоподаткований грошовий обіг сягає до 4 трильйонів карбованців річно. Через це державна скарбниця напівпорожня.

Наведені та багато інших причин кризи, продовжував доповідь, є наслідком того, що Україна була підданою частинною СССР, де все планувалося, керівництво та контроль економіки йшли з Москви. „Тепер наше становище дуже важке, але не безнадійне. Нафту ми зможемо купити з інших країн. Наші поклади вугілля вистачать нам на 500, а газу на 12 років. Масмо також багаті поклади залізної руди, урану, титанію, марганцю та алюмінію. Від Росії нам належить заплатити за транспортування руропроводів через Україну нафти та газу в Західну Європу. Коштовний докуп корму для тваринництва можна буде оминати збільшенням виробництва сої та кукурудзи. Є в нас поважна машинобудівельна, автомобільна та зброяна індустрія. Інфляція можна буде спинити відповідною політикою в справах мита, податків, банківництва та платежів.“

Зовнішні зв'язки, сказав академік І. Юхновський, ведуть також згідно з економічними потребами. Задля нафти, для нас важливі добрі стосунки із Грузією, Азербайджаном та арабськими країнами. Росія може бути для нас не обмеженим ринком збуту сільсько-господарських продуктів, але індустрія зв'язки будуть зменшуватись, бо Росія і Україна зможуть знайти сучасну технологію тільки поза їхніми кордонами.

Доповідач дав багаті і цікаві відповіді на шлий ряд запитів. Пропонувана своєрідна федеративність в новій конституції стремить до оптимального розподілу прав між округами та центральною владою, а не до роз'єднання народу. Відродження на сході України йде надзвичайно швидко. Армія переходить на українську мову. Вже час перевернути новий перепис населення, бо попередній перебілиш наші національні втрати. В Україні ведуться дослідження над новими джерелами енергоносіїв, зокрема використання водню. Масмо свою власну космічну програму — на 1996 рік заплановано завести в орбіту стаціонарний комунікаційний супутник. Йде конверсія і модернізація індустрії. Що до вільних економічних зон, то спершу мусить бути введення і стабілізація нової валюти. Швидко, зокрема в західній частині України, проходить приватизація землі. Отже, завдання в дорозі до кращого завтра нашої держави докладно визначені, але їхнє здійснення вимагає відкинення залишків союветської ментальності серед державної структури та населення. На руках громадян, але не в банках України, є до 5 мільярдів доларів. Тож потрібне збільшення довіри до цих установ серед загалу населення та спільна боротьба проти хабарництва і злочинності. Завданням для нашої діаспори є підготовка, друку і поширення серед політичних провідників в державах свого поселення інформаційних матеріалів про Україну та організація про столічних впливових „лоббі“, тобто бор з зареєстрованих пропагаторів і оборонців державних інтересів України.

Роман Лазарчук

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого ЧОЛОВІКА

бл. п.

Петра Богданського
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.,
в середу, 2-го червня 1993 р. о год. 6:45 ранку.
В тому часі будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ
у Виппані, Н. Дж., в Канаді, Відні і в Самборі.

В пам'яті покійного складають:
500 дол. — на церкву св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.;
500 дол. — на Інститут ім. Митрополита Андрія Шептицького в Оттаві.

ТАІСА БОГДАНСЬКА з родиною

Ділимось сумною вісткою,
що у вісторок, 25-го травня 1993 р. упокоїлась в Бозі
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

ІВАН ТКАЧУК
нар. 22-го червня 1922 р. в селі Свобідка,
Івано-Франківська область.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28-го травня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні в Кергонксоні, Н. Я.

ПОХОРОН в суботу, 29-го травня о год. 10-й ранку в церкві св. Трійці в Кергонксоні, а опісля на місцевий цвинтар.

Залишив у смутку:
дружину — ГАНЮ
доньки — МАРІЮ І ІРКУ
і трое внуки

Ділимось сумною вісткою, що дня 18-го травня 1993 р. по тяжкій недугі, упокоїлась в Бозі

сл. п.

Ольга Селека-Мицик
У глибокому смутку опечалені:
муж — РОМАН
дочка — ХРИСТИНА з мужем ЗЕНОНОМ
ПІГУТ та сини:
ОЛЕКСАНДРОМ з дружиною ЛЕСЛІ
МИРОНОМ з дружиною СОФІЄЮ
і правнучкою ОЛЕНКОЮ
син — д-р РОМАН з дружиною ДОН з дітьми:
сином ЛУКОЮ і донечкою ЕМІЛІЄЮ

Згідно з волею покійної похоронні відправи відбудуться в крузі найближчої родини, 18-го травня.

Вічна пам'ять незабутній ДРУЖИНІ, МАМІ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ.

Працівники каси „Самопоміч“ в Чикаго, Ілл., замість квітів на могилу, склали 250.00 дол. на фонд „Дітей жертв Чорнобиля“.

Ділимось сумною вісткою,
що в середу, 26-го травня 1993 р. відійшов у вічність
на 64-му році життя
наш найдорожчий
МУЖ, БРАТ І ВУЯКО

бл. п.

ІВАН СЕНИЦЯ
ПАРАСТАС в п'ятницю, 28-го травня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Нью Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 29-го травня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурі, Н. Я.

Залишені в смутку:
дружина — ЕВА
брат — ДМИТРО з родиною
сестра — ПЕЛАГІЯ ПІРТКО з родиною
в Україні
та близькі і дальша родина в ЗСА й Україні

Ділимось сумною вісткою
з родиною, знайомими і приятелями,
що в п'ятницю, 21-го травня 1993 р. відійшов у вічність
на 62-му році життя

бл. п.

ІГОР ЮРЧИНСЬКИЙ
ПАРАСТАС відбудеться в понеділок, 31-го травня 1993 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Wilson Uppel, 2560 Pennington Circle, Pennington, N.J.

ПОХОРОН у вісторок, 1-го червня з церкви св. Йосафата при Dutz Ave., Trenton, N.J. о год. 10-й рано, а опісля на цвинтар Ewing, Trenton, N.J.

Залишилися в глибокому смутку:
мама — НАДІЯ ЮРЧИНСЬКА
дружина — МАРІЯ
сини —
МИРОН
ЖДАН з дружиною і дітьми
дочка — БОГДАНА ОГАРА з мужем
ТОМОЮ
ЛІДІЯ БАКІНГЕМ з мужем ДЖЕРІ

Ділимось сумною вісткою з родиною і знайомими,
що у вісторок, 25-го травня 1993 р. з волі Всевисшнього
відійшла у вічність
наша найдорожча
МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ ГРЕСЬКІВ
з дому ЯРЕМА
нар. 23-го березня 1902 р. в селі Лісничів біля Бережан,
Західна Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в понеділок, 31-го травня о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Талларського, Maple Hill Chapel, 383 Maple Ave., Гартфорд, Конн.

ПОХОРОН у вісторок, 1-го червня о год. 8-й рано з похоронного заведення, а о год. 9-й рано в церкві св. Архист. Михаїла, 125 Wetherfield Ave., Гартфорд, Конн., опісля на українському цвинтарі св. Архист. Михаїла, Glastonbury, Conn.

У глибокому смутку залишилися:
дочка — АННА ПРИШЛЯК з мужем
ОЛЕКСАНДРОМ
внуки —
АНДРІЙ І ІСЯ ПРИШЛЯКИ
МАРТА МОСТОВИЧ з мужем АНДРЕЄМ
правнучка — НАДІЯ І МИКОЛА МОСТОВИЧ
та близькі і дальша родина в ЗСА, Канаді
й Україні

ЩЕДРО ЖЕРТВУЙМО НА УКРАЇНСЬКІ АМБАСАДИ!

Фундація Піддержки Дипломатичних Представництв України просить

висилати чеки на Фонд Українських Амбулад до існуючих вже льокальних громадських Комітетів,
або до бюро головного скарбника на нижчеподану адресу:

Foundation in Support of Diplomatic Missions of Ukraine, Inc.

209 B Grand Ave.

Rutherford, N. J. 07070

Tel.: (201) 939-6305,

Чеки виписувати: „Ukrainian Embassy Fund“.

Fax: (201) 939-6305

В Нью Йорку до кредитівки „Самопоміч“ при Другій Авеню під контом ч: 17861-00..

На прощання директора музею в Ньюарку

Сем Міллер, директор Музею в Ньюарку, у товаристві Дори Рак в музейній галерії на прощальній зустрічі.

Чи ж не належить приділити увагу чужинцеві, якщо чимось приєднується українській громаді?

Цим разом варто згадати про Самуєла (Сема) Міллера, директора мистецького Музею в Ньюарку, який після 25 літ праці переходить на еміграцію. Не один раз підтримував він старання української громади міста у ширшій інформації про українську культуру серед американського світу. Завдяки його прихильності в цій престижній Музеї в стейті Нью Джерсі відбувалися виставки чи то фольклорні, що представляли українську спадщину культури, чи мистецькі виставки українських митців. А покази писанок у великодній час для шкільної дітвори міста й околиць увійшли вже в традицію.

Із відбутим там виставкам варто пригадати однією з виставок народної творчості, об'єктом у конферентній програмі, в березні 1970 року, заходом окружної управи Союзу Українок. Виставку старанно підбирав і опрацював окремий комітет під проводом організації референтки Ліди Гладкої при допомозі Олі Мусаковської і Пелагії Кучукди, Оселі Цинки та інших, під кураторським оком Мирослави Гординської. Мистецький афіш більшого формату дала мисткиня Міхаїла

„Як довго...“

(Закінчення зі стор. 1)

ролі постійного представництва України саме на терені ООН? Чи не слід українській громаді перорієнтуватися у тому напрямі?

— Чи ви можете дістати допомогу на купівлю від Уряду України? Чейже ваші завдання є дуже важливі для Уряду нашої молоді держави, — питаємо нашого господаря.

— На жаль ви знаєте добре про фінансові труднощі, які тепер заїснули, тому я не можу надто сподіватися на більшу допомогу. Але одночасно і Уряд і, думаю ми всі, добре здаємо собі справу з того, як конкретні для української держави бути повні самостійними в тому центрі світової дипломатії. Та ж саме тут вирішуються найбільш пекучі питання міжнародної дипломатії, глобальні проблеми безпеки і бути тут рівноправним партнером — це необхідність. Якщо б в будівлі навіть спосіб була згрожена Україна, то саме ООН є найкращим гарантом записання безпеки. Але треба мати безпосередні зв'язки, які всім іншим представникам 180 країн, що є членами ООН, дає право розуміння, що ми не лише проголосили незалежність, але наші дії мають бути в щоденному бутті, а не лише далі продовжуємо бути під тиском „старшого брата“.

Ми приходимо до однієї із невеличких кімнат, де саме підготовляють на цей вечір прийняття і власне так на практиці бачимо, як важко українським членам представництва діяти на цій 1/6 частині будинку, що належить до них, але де панують є інші господарі.

— Бачите, тут ми ніколи не є свободні та самі. Нам треба будинку на урядування, на приймання чужинських дипломатів, на приміщення для наших членів Уряду, що приїждять до Нью

Свячене для сеньйорів

Філадельфія. Велика П'ятниця, увечері. У клубовій залі Українського Освітньо-Культурного Центру. Добровільці-жінки та дівчата працюють над приготуванням великодня сьвятоїчних пакуночків. У кухні одні крають сирники, а на залі інші наповнюють коробиці цвіклою, себто бурячками з хроном, які є великодньою салатою, щоб краще смакувала традиційна ковбаса. На столах під стіною розкладають аркуші прозорого целофану, де приміщуються харчі. І тут „виросла“ новоспечена бабка, а попри неї кольорові крашанки, ковбаса, сирники і торбінки з ароматичним запахом 16 родів домашньої роботи печива і солодкового — вияв індивідуального кулінарного мистецтва наших жінок — їхньої праці, часу і матеріальних коштів.

Ціла процедура підготовки та пакування проходить без затримки від початку до кінця і кажу, що учасниці знають своє діло. Це правильне спостереження підтримує референтка сусідньої опіки Окружної Ради Союзу Українок Америки у Філадельфії Надія Оранська:

„Минає 15 років від часу, коли наші союзники почали з приводу свят вперше приготувати пакунок з традиційними українськими стравами для осіб похилого віку. Спершу не було їх багато, однак згодом назбиралося стільки, що переїшло з приміщення нашого малого гурту жінок. На шість від шести років прилучилося до нас Т-во Українських Сеньйорів. Спершу було тяжко з фондами, влаштувано лотерію і користалося з датків окремих осіб. Тепер фінансову підтримку дає Т-во Сеньйорів... Для наших союзницький проект не єдиний, бо підготовляють ще свячене для тих, що живуть постійно в домах піклування“.

Щоб дізнатися про цю річницю співпрацю товариств доводиться спитати заступника голови Т-ва Українських Сеньйорів Олександра Михалюка, координатора цілої. З його пояснень виходить, що цей спільний проект двох товариств можна б назвати унікальним у нашій діяльності. Нема тут ніяких бурхливих загальних зборів чи довгих засідань. Зате є короткі ділові розмови, звичайно телефонічні, для встановлення завдання і відповідальності. На думку О. Михалюка, цілий задум спирається на принципи довіри, що існує у кожному бізнесі з тією тільки різницею, що працю виконують добровільці без винагороди, а фінансування скривається головню у влаштуванні імпрез. Менеджмент цього проекту включає ті самі елементи, що нормальне підприємство, себто планування, закуп сировини і готових продуктів, приготування і розподіл пакунку. Але хтось міг би спитати: „А скільки все це коштує?“. Коштує менше ніж

ВІДИЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ВІЙТИК член УНС Відд. 288-го в Бетлеме, Па. Помер 3-го січня 1992 року на 72-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1919 року в с. Корчмин, Галичина. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Анну й Орисю, сина Стефана, Зенка й Іваса, 3 сестри; брата Йосифа, десять онуків, 3-ох правнуків і дальшу родину в Україні й Польщі. Похорон відбувся 8-го січня 1992 року на цвинтарі с. Петра і Павла у Фінкскалі, Па. Вічна йому Пам'ять!

П. Фуга, секр.

МАРІЯ КРИВОШИЯ член УНС Відд. 361-го Т-ва Дністер в Нью-Йорку, Н.Я. Померла 19-го березня 1993 року на 87-му році життя. Нар. 8-го серпня 1905 року в селі Старошиїна, Подільська, Тернопільська обл. України. Членом УНС стала в 1959 році. Залишила у смутку дочку Гелен Демію з мужем Міроном; онуків: Тано з мужем Перрі, Михайла і Мірослава з дружиною Мері Еллен. Похорон відбувся 23-го березня 1993 року на цвинтарі Мейпл Гров в Нью-Гардені, Н.Я. Вічна їй Пам'ять!

Ольга Літєнко, секр.

СТЕФАН САЛІК член УНС Відд. 204-го Т-ва ім. А. Гончаренка в Нью-Йорку, Н.Я. Помер 11-го березня 1993 року на 81-му році життя. Нар. 1902 року в Росії, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Ярославну, дві доньки Марію і Зірку, братову Олександру, сестру Ірину та брата Романа. Похорон відбувся 1-го травня 1993 року на цвинтарі в Лексінгтоні, Н.Я. Вічна йому Пам'ять!

Мирон Запільський, секр.

КАТЕРИНА ТУРІНСЬКА член УНС Відд. 237-го Т-ва ім. Св. Духа в Честері, Па. Померла 22-го лютого 1993 року на 84-му році життя. Нар. 26-го жовтня 1908 року в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку дочок: Галину Чізановську, Антонію Надію, Євгенію Ромео і Ольгу Турінську, 9 онуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 25-го лютого 1993 року на Лавнкрофт Семеґрі в Ліннеуд, Па. Вічна їй Пам'ять!

Бетті Паньків, секр.

СОФІЯ СОЛОВА член УНС Відд. 288-го в Бетлеме, Па. Померла 14-го лютого 1993 року на 79-му році життя. Нар. 20-го лютого 1913 року в Україні. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дружину Катерину, сина Івана, брата і сестру Михайла і Марлену Підгайних. Похорон відбувся 18-го лютого 1993 року на цвинтарі Христа Спасителя в Бетлеме, Па. Вічна їй Пам'ять!

Дмитро Мушастий, секр.

ДАВІД Ю. РОБІНСОН член і секретар 107-го Віддлу УНС ім. св. Ів. Хрестителя в Гаммонді, Інд. Помер 1-го лютого 1993 року на 50-му році життя. Нар. 4-го вересня 1942 року в Спрінгфілді, Інд. Членом УНС став 1985 року. Залишив у смутку дружину Ларису (Манчула), тестів Василя і Надію Ванчулу, сестру Віру Тіппе з мужем Іваном, кузину Надію Ванчулу, Плімуну Рояль і Плімуну Ванчулу, сестринку Філіппа і похоронника Степана Рояль. Похорон відбувся 5-го лютого 1993 року на цвинтарі Мт. Говл в Чикаго, Інд. Вічна йому Пам'ять!

І. Робінсон, секр.

МАРІЯ П. ГАЙДЕН член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Я. Померла 3-го квітня 1993 року на 78-му році життя. Нар. 6-го квітня 1914 року в Рочестері, Н.Я. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку племінницю Ненсі Гаст. Похорон відбувся 7-го квітня 1993 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Я. Вічна їй Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

РАХІЛЯ ЖАБКО-ПОТАПОВИЧ член УНС Відд. 10-го у Філадельфії, Па. Померла 28-го березня 1993 року на 67-му році життя. Нар. 1925 року в Сейлемі, Н.Дж. Членом УНС стала 1987 року. Залишила у смутку мужа Богдана. Похорон відбувся 31-го березня 1993 року на цвинтарі Баттистської церкви в Грейт Беллі, Ділон, Па. Вічна їй Пам'ять!

К. Чіпченковський, секр.

ЛЮБОВ ШАНДРОВСЬКА член УНС Відд. 379-го в Чикаго, Іл. Померла 1-го квітня 1993 року на 86-му році життя. Нар. 1907 року в Золочеві, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку брата проф. Мирослава Семичина. Похорон відбувся 6-го квітня 1993 року на цвинтарі Елмвуд Парк біля Чикаго. Вічна їй Пам'ять!

С. Голіш, секр.

Традиційне патріархальне свячене в Нью Йорку

У великій залі Українського Народного Дому зібрався член і гості товариства, щоб у дружньому колі відзначити Христове Воскресіння, а цього року також День Матері.

Голова відділу Юрій Малаховський, відкриваючи

спільну трапезу, підкреслив важливість традиції, щиро привітав мамів і бабусь, теж згадавши і тих, що вже не могли бути з нами.

Отець Тарас Прокопів, ЧСВВ, провів посвячення Божих дарів від звуку пісні „Христос Воскрес“.

Голова представив ведучу програмою, Христю Навроцьку, яка після короткого привітання подала життєпис Уляни Старосольської-Любович і попросила її до святкового слова. В ньому Уляна Старосольська-Любович пов'язала любов до матері з любов'ю до Батьківщини. „Материнська любов — це символ безкорисної любові, у досконалі формі, любов до Батьківщини — своєрідна любов, поруч любові до рідної матері“ — сказала У. Старосольська-Любович. Далі розвинула питання любові у Христовій науці, наводила слова св. Павла до Коринтян. Ще підкреслює, що „любов до

Батьківщини була і є надхненням для поетів і музик, але та любов повинна зобов'язувати до відповідальності за тих і те, що любимо“.

Х. Навроцька привітала присутніх представників організації, зокрема довголітнього і жертвенного члена товариства, який закінчив 95 років життя, Михайла Шипулу, колишнього воєка Українських Січових Стрільців. Теж попросила до слова почесного голову Патріархального Товариства Михайла Галіва, який підкреслив значення Христового Воскресіння, що будить у віруючих надію. Михайло поділився вісткою, що патріарх Мирослав Іван Любачівський разом зі Синодом прийняли план будови Патріаршого Собору в Києві, що присти приймають оплесками.

В мистецькій програмі виступила Лариса Магун Гурин, яка при супроводі Рені Лешман відповідала три

пісні: „Аве Марія“ — Гуно, „Садок вишневий“ — М. Лисенка і „Русинчик“ — П. Майбороди, як надалося — „Не забудь юних днів“.

Гості з України Мирослава Блощиняк, член ансамблю „Медікус“, надзвичайною грою на різних сопілах — передавав народну музику України. На кінець 12-літня Оксана Кульганіч, дочка відомої фільмової акторки з Києва, відповідала у супроводі бандури пісню „Я лисичка, я сестричка“. Усі музичні точки присутні народили щирими оплесками.

Закінчуючи програму, голова Ю. Малаховський подякував усім виконавцям програми, поіменно добродіям і добродійкам за приготування свяченого, зокрема за „печені дари“.

Особливу подяку сказав відомій фірмі Ярослава Куровицького, яка вже 15 років дарує м'ясо на ту трапезу. Ведучий програмою Христю Навроцькій висловив подяку за її труд, усім учасникам — за підтримку.

Програму закінчено пісню „Христос Воскрес“.

Х. Н.

UKRAINE-PAC
(201) 831-1499
PACKAGE AND FOOD Parcel Service

● РОЗШУКИ ●

БАЖАЮ ЛИСТУВАТИСЯ з усіма, включно з особами з України, хто зацікавлений у розшуках українських родичів або може подати джерела інформації. У розшуку родичів по матері, ім'я якої Марія Могіла, нар. 1902 р. її батьки, Якіс і Олександра Жабенки, а також брат і Леонід, мешкали в Гарріні в Манхеймі. Якіс працював на станції Транс-Сибірської залізнички. Моя адреса: Chas. W. Coddington 317 Westport Drive St. Matthews, KY 40207 2720 (502) 896-2738

● НА ПРОДАЖ ●

НА ПРОДАЖ МЕШКАННЯ в Українському Селі в Банд Брук, Н. Дж. 1 спальня на партері. Тел.: (908) 563-9047

НОВА ХАТА, ФІРМИ "VICEROY HOMES" на оселі "Coville", біля озера Сімо, Гакстон, Онт. Будинку сучасної конструкції, просторий, 4-1 спальні, велике підвальне приміщення. Зацікавлених просимо телефонувати — (416) 628-8482

ГЛЕН СПІЯ Модерний, дуже гарно пожитий дім поблизу церкви і "Ворховини"; 3 спальні, 1 1/4 ванни, кімнати на записаній площі 1.6 акра. Продаж власник. Ціна \$112,000. Тел. (908) 986-9823

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає відомо, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

3-4-го липня — УСЦАК-Схід
31-го липня і 1-2-го серпня — Подвійні ігри
4-6-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
9-10-го жовтня — КЛК

Консисторія Української Православної Церкви в ЗСА у Савт Банд Брук, Нью Джерзі

ШУКАЄ ПРАЦІВНИКІВ для ПРАЦІ на цвинтарі св. ап. Андрія і на площі Осередку Дні і години праці: від понеділка до п'ятниці від 7-го години ранку до 4-го год. по пол. Платня: 5.50 дол. на годину. Закордонні апліканти мусять представити доказ права на працю виданий еміграційним бюро ЗСА. Згодошення на працю приймає Консисторія УПЦ в ЗСА щодня від 9-го год. ранку до 5-го год. по пол. на телефон (908) 286-0090

У книгарні „Свобода“ можна придбати

НОВІ ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Гарно ілюстровані, з добром найкращих творів для дітей, вони стануть добрим вчителем мови, культури, історії для кожної української дитини.

Чередишченко Д. С. МАТЕРИНКА. Український буквар: Підручник для 1-ої кл. чотирирічної і трирічної початкової школи. — Київ: Освіта, 1992. — 160 стор. Тверда обкла. Верес Оксана ЛАСТІВКА: Читанка для 2-ої кл. чотирирічної початкової школи. — Київ: Освіта, 1992. — 240 стор. Тверда обкла. Верес Оксана БІЛА ХАТА: Читанка для 3-ої кл. чотирирічної початкової школи. — Київ: Освіта, 1992. — 288 стор. Тверда обкла. Верес Оксана ПИСАНКА: Читанка для 4-ої кл. чотирирічної початкової школи. — Київ: Освіта, 1992. — 271 стор. Тверда обкла.

Ціна комплексу \$25.00
Пересилка \$ 4.00
Разом \$29.00

Продано тільки комплектом. Мешканці стейту Нью Джерзі повинні доплатити 6% податкового податку. Ціна \$112,000. Тел. (908) 986-9823

● FUNERAL DIRECTORS ●

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОНКС, БРООКЛІН, НЬЮ-ЙОРК і ОКОЛИЦЯХ

ЛЮС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED Обслуга ЩИРА І ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Банд Брук і перенесенням тілних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue (corner Stanley Terr.) UNION, N.J. 07093 (908) 944-4222 (201) 375-5555